

[Justitsministeren.]

uægtelig betydning, om formuleringen er mere eller mindre vag; men her er det, den regel sætter ind, som er almindeligt gældende i dansk ret: at tvivlen kommer den tiltalte til gode.

Det ærede medlem hr. Thestrups betragtninger vedrørende dødsstraffens overførelse til den militære straffelov var jeg naturligvis mindre glad for. Jeg henviser blot til, at man under de norske forhandlinger dog har vovet springet og har overført bestemmelsen til den militære straffelov. De juridiske tvivsspørgsmål, som det ærede medlem hr. Thestrup blot flygtigt omtalte, kan vi forhandle om i udvalget.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fremhævede i indledningen til sin tale, at han var glad over, at der var gået så lang tid, at retsopgøret var så nogenlunde færdigt. Jeg tror også, at de erfaringer, vi har indhøstet her, har været yderst nyttige ved overvejelserne af de bestemmelser, man nu skulle fremsætte forslag om.

Det ærede medlem var særlig tilfreds med, at bestemmelsen i det tidligere forslags § 103, stk. 3 b og c, var gået ud. Det er jeg naturligvis glad for. Jeg har selv haft det princip ved gennemgangen af lovforslaget at sørge for såvidt muligt at stryge alt, hvad der var overflødig, og undgå gentagelser. På den anden side ser jeg naturligvis godt det pædagogiske, der kan ligge i, at man i disse bestemmelser slår fast, hvad der falder ind under den særlig farlige bistand til fjenden.

At spørgsmålet om dødsstraf vil blive yderligere overvejet i udvalget, anser jeg for en ganske given ting, selvom jeg må sige, at jeg også anser resultatet for nogenlunde givet.

Det ærede medlem havde visse betænkeligheder vedrørende forslaget § 101. Denne bestemmelse har været gjort til genstand for en indgående drøftelse bl. a. ved det seneste møde i de nordiske kriminalistforeninger, og jeg erindrer, at den svenske repræsentant ved mødet, professor Bergendal, redegjorde for den svenske regel, der har været forbillede for vort forslag. Man har altså ikke i Sverige haft større betænkelighed ved at medtage denne bestemmelse.

Hvorvidt reglen i forslaget § 114, stk. 2, giver en for mild straf, anser jeg for noget tvivlsomt. Man må nemlig erindre, at bestemmelsen skal sammenholdes med stk. 1, således at den særlig farlige deltagelse i en ulovlig militærorganisations eller gruppes arbejde eventuelt vil falde ind under § 114, stk. 1, og altså kan straffes med fængsel

indtil 6 år; men iøvrigt er dette spørgsmål velegnet til drøftelse i udvalget.

Så havde det ærede medlem, ligesom flere andre ærede medlemmer, betænkeligheder vedrørende forslaget § 129 a. Det er jo ikke noget nyt, at der fremsættes indvendinger vedrørende denne særlige bestemmelse. Jeg kan naturligvis godt se, at ethvert indgreb mod ytringsfriheden er farligt og må betragtes med den yderste respekt, men hensigten med disse bestemmelser vedrørende ytringsfriheden er jo ikke at beskære den lovlige ytringsfrihed, vi alle er interesseret i. Man kan, synes jeg, med rette spørge: Hvilket betænkelighed kan man nære ved at straffe disse for folkestyret så farlige ytringer, som er omhandlet i § 129 a? Den omhandler dog kun straf for den, der offentliggør bevidst usande gengivelser eller falske citater af meddelelser om faktiske forhold o. s. v. Men jeg er enig i, at dette ændringsforslag vedrører et af de områder, der er egnet til overvejelse i udvalg.

Det ærede medlem hr. Helge Madsen fremsatte forskellige betragtninger vedrørende faren ved den vage udformning. Om dette spørgsmål har jeg allerede talt. Iøvrigt vil jeg sige, at det ærede medlems betænkelighed ved udvidelsen af statens magtbeføjelser, der foreslås i §§ 102 og 108, synes mig velegnet til udvalgsbehandling.

Med hensyn til det ærede medlems betragtning vedrørende dødsstraffen vil jeg kun kort gentage, hvad jeg sagde før, at jeg har ved mit forslag bestræbt mig på kun at føre selve strafs spørgsmålet over i den militære straffelov, men derimod ikke at fastlægge et egentlig nyt gerningsindhold i denne lovbestemmelse; det mener jeg stadig skal være i den borgerlige straffelov.

Det ærede medlem var inde på bestemmelsen i den militære straffelovs § 24, stk. 2. Jeg er ikke sikker på, om der her ikke foreligger en misforståelse fra det ærede medlems side, men jeg kan i hvert fald sige, at det har ikke været tanken at ændre den militære straffelovs regel på dette punkt. Såvidt jeg erindrer, har spørgsmålet om, i hvor lang tid henrettelser skal kunne ske, efter at den særlige tilstand er ophørt, været drøftet i folketingsudvalget, og såvidt jeg husker, blev resultatet det, at man ikke mente at turde sætte en grænse på et år eller to år som yderste grænse for henrettelserne. Jeg mener, at vi skal diskutere dette spørgsmål i udvalget, og i hvert fald mener jeg ikke, man i disse tilfælde bør fastsætte en almindelig omsætningsregel, en regel om omsætning af dødsstraf til fængselsstraf, således som det er efter de øvrige